

A Catalunya li sobra raó

written by Agustí Soler | 23 de desembre de 2023

A *Justificació de Catalunya*, de Berga estant, l'any 1955 mossèn Josep Armengou, tot esquivant la mirada vigilant de la dictadura franquista, ho tenia molt clar i amb veu ben alta i esperançadora ens deia: "A Catalunya li sobra raó, ara la tasca és fer-la triomfar. Catalunya viu el moment més gran de la seva història perquè és el decisiu".

Han passat vora setanta anys i les paraules del mossèn berguedà són més vives que mai. Si bé n'hem viscut de tots colors, el franquisme no se n'ha sortit amb la seva obstinació de voler esborrar-nos de la història i encara que el postfranquisme en què estem immersos està intentant acabar la feina amb tota mena argúcies i amb l'ajut de tots els poders de l'Estat, tampoc no se n'està sortint. És evident que hem d'estar amatents i no podem badar ni pecar de la ingenuïtat i negligència amb què un bon gruix de la nostra classe política està actuant.

Fa pocs dies, August Gil Matamala en una molt interessant entrevista posava els punts sobre les is al voltant de la situació política vacil·lant que estem vivint i ho reblava amb un advertiment contundent que no deixava lloc a dubtes: «Un dels defectes principals de l'independentisme és el seu victimisme històric». Quanta raó té Gil Matamala! Per què hem arribat a aquesta situació?

Si fem un petit repàs a l'activitat d'aquests últims anys, sobretot a partir de l'any 2018, ens adonarem que el primer que ens presenta l'activitat política a casa nostra és una constant acció de retrets i de desconfiança entre els principals actors polítics, els partits, als quals hi podríem sumar un munt d'agrupacions i d'entitats ben acompanyades d'uns mitjans de comunicació que, lluny del que s'espera, afegeixen encara més llenya al foc.

Els últims sis anys, Catalunya ha patit una de les etapes de persecució política més persistents d'ençà de l'inici del règim del 78, amb un increment de la repressió com la que pocs catalans podien imaginar. Molts creien que l'Estat espanyol complia amb tots els requisits de les més avançades democràcies. Santa innocència! La creixent participació de catalans de tots els àmbits en la continuada lluita per l'emancipació nacional ha despertat la resposta repressiva d'un Estat espanyol que a molts els semblava que havia quedat esmorteïda.

És a partir de la votació del 13 de setembre del 2009 a Arenys de Munt, les que la seguiren i amb l'eixamplament de la resposta ciutadana, l'aparició de l'ANC, l'enfortiment d'Òmnium i tants i tants actes d'amunt i avall del territori que tenen la màxima expressió en el referèndum del 1r d'octubre del 2017, quan Catalunya treu el cap i mostra al món, com mai havia pogut fer, la seva ferma voluntat d'esdevenir un poble lliure entre els pobles lliures de la terra. La resposta del neofranquisme, ben vigent, no ho oblidem, no es fa esperar i és llavors que podem percebre que si no estem amatents ens poden portar cap a l'abisme.

La repressió que la maquinària de l'Estat ha posat en marxa no té límits ni aturador i és aleshores que hem pogut copsar la realitat del nostre capteniment i la grandària de les nostres febleses. La repressió, que encara continua, tinguem-ho clar, a part de si les negociacions actuals serviran per quelcom creïble i efectiu, ha fet forat tant en les nostres forces polítiques com en el món associatiu, i ha motivat una fastigosa i perillosa situació de retrets i d'enfrontaments que no porten enlloc o, més ben dit, ens porten a un llarg hivern de submissió a l'Estat espanyol tal com hem anat sofrint durant més de tres-cents anys.

Cal, doncs, fer foc nou i desar les nostres mesquineses i rancúnies al calaix dels mals endreços. Valdria la pena posar-nos davant del mirall i adonar-nos que el nostre rostre

traspua una mena de barreja de desengany, de fatiga i també, perquè no, d'un cert esperit de covardia que ens porta al món de les excuses que a uns i altres ens serveixen per justificar la nostra actitud victimista tot convidant-nos a llençar la tovallola. El cert és que en el fons sabem que no podem quedar-nos aquí. Recordem aquelles lúcides i concloents paraules del president Francesc Macià del 9 de juliol del 1922, de fa poc de més de cent anys: «Ha arribat el moment d'una acció ben intensa per a bastir de nou l'edifici de Catalunya, que no ha de ser obra d'un home, ni d'una entitat, ni d'un partit, sinó obra d'un poble». Més explícites no poden ser. Fem-les nostres.

Acabo de nou amb el missatge de mossèn Josep Armengou: «De nosaltres depèn que Catalunya se salvi definitivament o desaparegui com a poble. Hem de fer-nos dignes de la immensa responsabilitat històrica que unes circumstàncies tràgiques han acumulat al nostre damunt. Hem de demostrar que no tots són bords a Catalunya».

Alcem el cap, arremanguem-nos i mirem endavant. Hem de tenir-ho més clar que mai: **A Catalunya li sobra raó, ara la tasca és de fer-la triomfar.**